Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (treće vijeće)

9. prosinca 2020.*

„Žig Europske unije – Postupak za proglašenje žiga ništavim – Figurativni žig Europske unije BASIC – Raniji nacionalni trgovački nazivi basic i basic AG – Relativni razlog za odbijanje – Uporaba znaka u trgovačkom prometu čiji doseg nije samo lokalni – Članak 8. stavak 4. i članak 53. stavak 1. točka (c) Uredbe (EZ) br. 207/2009 (koji su postali članak 8. stavak 4. i članak 60. stavak 1. točka (c) Uredbe (EU) 2017/1001) – Proglašenje djelomične ništavosti – Odluka donesena nakon što je Opći sud poništio raniju odluku – Vraćanje predmeta žalbenom vijeću – Nenadležnost tijela koje je vratilo predmet – Članak 1.d Uredbe (EZ) br. 216/96 – Protutužba”

U predmetu T-722/18,

Repsol, SA, sa sjedištem u Madridu (Španjolska), koji zastupaju J.-B. Devaureix i J. C. Erdozain López, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupaju H. O’Neill i V. Ruzek, u svojstvu agenata,

tuženika,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent pred Općim sudom, jest

Basic AG Lebensmittelhandel, sa sjedištem u Münchenu (Njemačka), koji zastupa D. Altenburg, odvjetnik,

povodom tužbe podnesene protiv odluke drugog žalbenog vijeća EUIPO-a od 22. kolovoza 2018. (predmet R 178/2018-2), koja se odnosi na postupak za proglašenje žiga ništavim između društava Basic Lebensmittelhandel i Repsol,

OPĆI SUD (treće vijeće),

u sastavu: A. M. Collins (izvjestitelj), predsjednik, V. Kreuschitz i G. De Baere, suci,

tajnik: A. Juhász-Tóth, administratorica,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 7. prosinca 2018.,

uzimajući u obzir EUIPO-ov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 4. ožujka 2019.,

* Jezik postupka: engleski

uzimajući u obzir intervenijentov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 27. veljače 2019.,

uzimajući u obzir intervenijentovu protutužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 27. veljače 2019.,

uzimajući u obzir tužiteljev odgovor na protutužbu podnesen tajništvu Općeg suda 10. srpnja 2019.,

uzimajući u obzir EUIPO-ov odgovor na protutužbu podnesen tajništvu Općeg suda 28. lipnja 2019.,

uzimajući u obzir odgovore na mjere upravljanja postupkom koje su Općem sudu podnijeli EUIPO 4. ožujka 2020. i tužitelj 6. ožujka 2020.,

nakon rasprave održane 3. srpnja 2020.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Dana 29. siječnja 2007. tužitelj Repsol, SA podnio je prijavu za registraciju žiga Europske unije Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 40/94 od 20. prosinca 1993. o žigu Zajednice (SL 1994., L 11, str. 1.), kako je izmijenjena (zamijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice (SL 2009., L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.), kako je izmijenjena i sâma zamijenjena Uredbom (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.)).

2 Žig za koji je zatražena registracija sljedeći je figurativni znak koji sadrži plavu, crvenu, narančastu i bijelu boju:

3 Usluge za koje je zatražena registracija pripadaju osobito razredima 35. i 39. Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen, i osobito odgovaraju, za svaki od tih razreda, sljedećem opisu:

– razred 35.: „Komercijalna prodaja na malo duhana, tiskovina, baterija, igračaka”;

– razred 39.: „Usluge isporuke prehrambenih proizvoda za osnovnu uporabu, kolača i slastica, sladoleda, prethodno pripremljene hrane, duhana, tiskovina, baterija, igračaka”.

4 Prijava za registraciju žiga Europske unije objavljena je u *Glasniku žigova Zajednice* br. 34/2007 od 16. srpnja 2007.

5 Sporni žig registriran je 4. svibnja 2009. pod brojem 5648159.

6 Intervenijent Basic AG Lebensmittelhandel podnio je 26. rujna 2011. zahtjev za djelomično proglašenje spornog žiga ništavim za usluge iz točke 3. ove presude.

7 Taj se zahtjev temeljio na članku 53. stavku 1. točki (a) Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 60. stavak 1. točka (a) Uredbe 2017/1001), u vezi s člankom 8. stavkom 1. točkom (b) iste uredbe (koji je postao članak 8. stavak 1. točka (b) Uredbe 2017/1001), i na članku 53. stavku 1. točki (c) Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 60. stavak 1. točka (c) Uredbe 2017/1001), u vezi s člankom 8. stavkom 4. iste uredbe (koji je postao članak 8. stavak 4. Uredbe 2017/1001).

8 U prilog svojem zahtjevu za proglašenje ništavosti, u mjeri u kojoj se on temeljio na odredbama članka 53. stavka 1. točke (a) i članka 8. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, intervenijent je naveo sljedeći raniji figurativni žig Europske unije, podnesen 15. siječnja 2004., registriran 29. travnja 2005. i uredno produljen:

9 Taj raniji žig označavao je proizvode i usluge iz razreda 29. do 33., 35., 42. i 43.

10 U prilog svojem zahtjevu za proglašenje ništavosti, u mjeri u kojoj se on temeljio na odredbama članka 53. stavka 1. točke (c) i članka 8. stavka 4. Uredbe br. 207/2009, intervenijent je naveo „poslovne identifikatore” u smislu članka 5. Gesetza über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (Zakon o zaštiti žigova i drugih razlikovnih znakova) od 25. listopada 1994. (BGBI. 1994. I, str. 3082. i BGBl. 1995. I, str. 156.) basic i basic AG, koje je rabio u trgovačkom prometu u Njemačkoj i Austriji za pružanje usluga „maloprodaje prehrambenih proizvoda, drogerijskih artikala, bioloških proizvoda i drugih proizvoda za redovitu potrošnju, restoranskih usluga (prehrana)”.

11 Kako bi potkrijepio svoja prava na tim poslovnim identifikatorima, intervenijent je svojem zahtjevu za proglašenje ništavosti priložio niz dokaza, koji su uključivali snimke zaslona s njegove internetske stranice, godišnja izvješća za godine 2004. do 2006., dopise dobavljača, otpremnice, račune, prodajnu statistiku, izjavu danu pod prisegom koju je dao član njegova marketinškog odjela, tablice u kojima se navodi promet koji je ostvario, poslovne brošure, promotivni i reklamni materijal, diplomu „poduzetnika godine za 2006.” dodijeljenu dvama njegovim direktorima, izreske iz novina u razdoblju od 2003. do 2006. i presudu Landgerichta München I (Zemaljski sud u Münchenu I, Njemačka) od 9. rujna 2006.

12 Intervenijent je u svojem zahtjevu za proglašenje žiga ništavim također naveo relevantne odredbe članaka 5. i 15. Zakona o zaštiti žigova i drugih razlikovnih znakova kao i odluke njemačkih sudova koji su tumačili te odredbe.

13 Intervenijent je 24. svibnja 2012. odgovorio na očitovanja koja je tužitelj podnio 29. prosinca 2011. i dostavio niz dokaza kako bi se utvrdilo da se raniji figurativni žig Europske unije prikazan u točki 8. ove presude stvarno rabio. U prilogu očitovanjima koja je podnio 4. ožujka 2013. podnio je dodatne dokaze.

14 Odlukom od 8. listopada 2013. Odjel za poništaje prihvatio je zahtjev za proglašenje ništavosti na temelju članka 53. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 4. iste uredbe, i proglasio sporni žig djelomično ništavim, odnosno u dijelu u kojem je registriran za usluge iz točke 3. ove presude. Odjel za poništaje smatrao je, posljedično, da nije potrebno ispitati razlog za ništavost koji se temelji na odredbama članka 53. stavka 1. točke (a), u vezi s člankom 8. stavkom 1. točkom (b) Uredbe br. 207/2009.

15 Tužitelj je 2. prosinca 2013., na temelju članaka 58. do 64. Uredbe br. 207/2009 (koji su postali članci 66. do 71. Uredbe 2017/1001), podnio žalbu EUIPO-u protiv odluke Odjela za poništaje.

16 Odlukom od 11. kolovoza 2015. prvo žalbeno vijeće EUIPO-a potvrdilo je odluku Odjela za poništaje i odbilo žalbu. Smatralo je da je potonji pravilno primijenio razlog za ništavost iz članka 53. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 4. iste uredbe. U tom pogledu, osobito je tvrdilo da iz dokaza koje je podnio intervenijent s dovoljnom sigurnošću proizlazi da su raniji znakovi basic i basic AG, čiji doseg nije bio samo lokalan, u Njemačkoj rabljeni u trgovačkom prometu u smislu te posljednje odredbe. Kao i Odjel za poništaje, smatralo je da nije potrebno ispitati razlog za ništavost koji se temelji na članku 53. stavku 1. točki (a), u vezi s člankom 8. stavkom 1. točkom (b) Uredbe br. 207/2009.

17 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 29. listopada 2015., koja je zavedena pod brojem T-609/15, tužitelj je pokrenuo postupak za poništenje odluke žalbenog vijeća od 11. kolovoza 2015.

18 Presudom od 21. rujna 2017., Repsol YPF/EUIPO – Basic (BASIC) (T-609/15, EU:T:2017:640) Opći sud poništio je odluku žalbenog vijeća od 11. kolovoza 2015. s obrazloženjem da ono na temelju samih dokaza na kojima je utemeljilo tu odluku, odnosno onih navedenih u točki 11. ove presude, nije moglo zaključiti da je ispunjen uvjet o uporabi znakova na koje se poziva u trgovačkom prometu. Opći sud je istaknuo, kada je riječ o relevantnom razdoblju, da intervenijent mora dokazati da su se znakovi basic i basic AG rabili u trgovačkom prometu u Njemačkoj ne samo na datum podnošenja prijave za registraciju spornog žiga već i na datum podnošenja zahtjeva za proglašenje ništavosti. Međutim, iako predmetni dokazi u dovoljnoj mjeri dokazuju da su se navedeni znakovi rabili u trgovačkom prometu u Njemačkoj na prvi datum, njima, s druge strane, nije dokazano da su se oni još uvijek rabili na drugi datum.

19 Dana 24. siječnja 2018., nakon presude od 21. rujna 2017., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), predsjednik žalbenih vijeća – na temelju Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/1430 od 18. svibnja 2017. o dopuni Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 o žigu Europske unije i kojom se stavljaju izvan snage uredbe Komisije (EZ) br. 2868/95 i (EZ) br. 216/96 (SL 2017., L 205, str. 1.), kako je izmijenjena (zamijenjena Delegiranom uredbom Komisije (EU) 2018/625 od 5. ožujka 2018. o dopuni Uredbe (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća o žigu Europske unije i o stavljanju izvan snage Delegirane uredbe (EU) 2017/1430 (SL 2018., L 104, str. 1.)), i osobito njezina članka 35. stavka 4. (koji je postao članak 35. stavak 4. Delegirane uredbe 2018/625) – poslao je predmet drugom žalbenom vijeću pod brojem R 178/2018-2.

20 Odlukom od 22. kolovoza 2018. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) drugo žalbeno vijeće, nakon što je ispitalo svaki od razloga za ništavost koje je naveo intervenijent, poništilo je odluku Odjela za poništaje u mjeri u kojoj je njome prihvaćen zahtjev za proglašenje ništavosti za usluge „[k]omercijalna prodaja na malo duhana, tiskovina, baterija, igračaka” iz razreda 35. i „[u]sluge isporuke duhana, tiskovina, baterija, igračaka” iz razreda 39. S druge strane, potvrdilo je potonju odluku u mjeri u kojoj je njome prihvaćen zahtjev za proglašenje ništavosti za „[u]sluge isporuke prehrambenih proizvoda za osnovnu uporabu, kolača i slastica, sladoleda, prethodno pripremljene hrane” iz razreda 39. Tu je odluku donijelo osobito nakon što je tijekom ispitivanja razloga za ništavost iz članka 53. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 4. iste uredbe, uzelo u obzir dokaze koje je intervenijent podnio 24. svibnja 2012. (vidjeti točku 13. ove presude).

Zahtjevi stranaka

Zahtjevi izneseni u prilog glavnoj tužbi

21 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži EUIPO-u i intervenijentu snošenje troškova.

22 EUIPO i intervenijent od Općeg suda zahtijevaju da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Zahtjevi izneseni u prilog protutužbi

23 Intervenijent od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku u dijelu u kojem je njome poništena odluka Odjela za poništaje;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

24 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije protutužbu;

– naloži intervenijentu snošenje troškova koji su mu nastali podnošenjem odgovora na protutužbu.

25 EUIPO od Općeg suda zahtijeva da:

– prihvati protutužbu u dijelu u kojem se odnosi na djelomično poništenje pobijane odluke zbog povrede članka 53. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 4. iste uredbe;

– podredno, odbije protutužbu u dijelu u kojem se odnosi na djelomično poništenje pobijane odluke zbog povrede članka 53. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 1. točkom (b) iste uredbe.

Pravo

26 U prilog osnovanosti glavne tužbe tužitelj ističe dva tužbena razloga. Prvi, koji je istaknut kao glavni, temelji se na povredi članka 65. stavka 6. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 72. stavak 6. Uredbe 2017/1001). Drugi, koji je istaknut podredno, temelji se na povredi članka 8. stavka 4. Uredbe br. 207/2009.

27 U prilog osnovanosti protutužbe intervenijent ističe dva tužbena razloga. Prvi se temelji na pogrešnoj primjeni razloga za ništavost iz članka 53. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 4. iste uredbe. Drugi se temelji na pogrešnoj primjeni razloga za ništavost iz članka 53. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 1. točkom (b) iste uredbe.

28 Prvi tužbeni razlog koji je iznio tužitelj podijeljen je na dva dijela. U okviru prvog dijela ističe da je predmet ponovno dodijeljen drugom žalbenom vijeću na temelju pogrešne pravne osnove, odnosno članka 35. stavka 4. Delegirane uredbe 2017/1430. U okviru drugog dijela poziva se na povredu članka 65. stavka 6. Uredbe br. 207/2009, u bitnome prigovarajući žalbenom vijeću da je povrijedilo pravomoćnost presude od 21. rujna 2017., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) jer je u pobijanoj odluci tijekom ispitivanja razloga za ništavost iz članka 53. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 207/2009, u vezi s člankom 8. stavkom 4. iste uredbe, uzelo u obzir dodatne dokaze koji su bili podneseni 24. svibnja 2012.

29 EUIPO i intervenijent osporavaju tužiteljeve argumente.

30 Kad je riječ o prvom dijelu prvog tužbenog razloga koji je podnio tužitelj, valja utvrditi, kao što je to u konačnici nesporno među strankama, da je odredba na temelju koje bi nakon presude od 21. rujna 2017., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640) predmet trebalo ponovno dodijeliti žalbenom vijeću članak 1.d Uredbe Komisije (EZ) br. 216/96 od 5. veljače 1996. o utvrđivanju pravila postupka žalbenih vijeća Ureda za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (SL 1996., L 28, str. 11.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 116.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 2082/2004 od 6. prosinca 2004. (SL 2004., L 360, str. 8.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 82.), a ne članak 35. stavak 4. Delegirane uredbe 2017/1430.

31 Naime, iako je članak 80. Delegirane uredbe 2017/1430 stavio izvan snage, među ostalim, Uredbu br. 216/96, odredio je da se ona nastavlja primjenjivati „na tekuće postupke na koje se […] [Delegirana uredba 2017/1430] ne primjenjuje u skladu s člankom 81. do okončanja tih postupaka”. Međutim, iz članka 81. stavka 2. točke (j) Delegirane uredbe 2017/1430 proizlazilo je da se njezina glava V., u kojoj se, među ostalim, nalazio njezin članak 35. stavak 4., ne primjenjuje na žalbe predane žalbenom vijeću prije 1. listopada 2017. Upravo je o tome riječ u ovom slučaju, s obzirom na to da je presuda od 21. rujna 2017., BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), kojom se u cijelosti poništava odluka žalbenog vijeća od 11. kolovoza 2015., dovela do retroaktivnog uklanjanja te odluke iz pravnog poretka i postupak se žalbom koju je tužitelj podnio EUIPO-u protiv odluke Odjela za poništaje 2. prosinca 2013. vratio u stanje prije 1. listopada 2017.

32 Članak 1.d Uredbe br. 216/96, kako je izmijenjen, naslovljen „Upućivanje predmeta nakon presude Suda”, predviđa:

„1. Ako, u skladu s člankom [65.] stavkom 6. Uredbe [br. 207/2009], mjere potrebne za izvršavanje presude Suda koja u cijelosti ili djelomično poništava odluku žalbenih vijeća ili [v]elikog vijeća, uključuju ponovno razmatranje predmeta koji je bio predmet te odluke, predsjedništvo odlučuje upućuje li se predmet vijeću koje je donijelo tu odluku, drugom vijeću ili [v]elikom vijeću.

2. Ako se predmet uputi drugom vijeću u njemu ne smije biti članova koji su sudjelovali u donošenju pobijane odluke. Ova se odredba ne primjenjuje ako se predmet upućuje [v]elikom vijeću.”

33 Članak 35. stavak 4. Delegirane uredbe 2017/1430 predviđa:

„Ako je odluka žalbenog vijeća o predmetu poništena ili izmijenjena pravomoćnom presudom Općeg suda ili, ovisno o slučaju, Suda EU-a, predsjednik žalbenih vijeća, kako bi postupio u skladu s tom odlukom u skladu s člankom 65. stavkom 6. Uredbe […] br. 207/2009, ponovno dodjeljuje predmet u skladu sa stavkom 1. ovog članka žalbenom vijeću koje nije sastavljeno od članova koji su donijeli poništenu odluku, osim ako se predmet upućuje proširenom vijeću […] ili je poništenu odluku donijelo Veliko vijeće.”

34 Stoga, na temelju članka 1.d stavka 1. Uredbe br. 216/96, kako je izmijenjena, odluka o ponovnom dodjeljivanju predmeta žalbenom vijeću donesena nakon presude o poništenju pripada u nadležnost predsjedništva žalbenih vijeća, dok je na temelju članka 35. stavka 4. Delegirane uredbe 2017/1430 ta odluka bila u nadležnosti predsjednika žalbenih vijeća. Stoga valja zaključiti da je u ovom predmetu odluku o ponovnom dodjeljivanju predmeta drugom žalbenom vijeću donesenu nakon presude od 21. rujna 2017., BASIC (T 609/15, EU:T:2017:640) donijelo tijelo koje za to nije bilo nadležno, u ovom slučaju predsjednik žalbenih vijeća.

35 EUIPO tvrdi, ne dovodeći u pitanje ranije naveden zaključak, da je ponovno dodjeljivanje predmeta o kojem je riječ, provedeno na temelju članka 35. stavka 4. Delegirane uredbe 2017/1430, u praksi bilo u skladu sa zahtjevima iz članka 1.d Uredbe br. 216/96, kako je izmijenjena. Prema EUIPO-ovu mišljenju, naime, može se smatrati da je u ovom slučaju predsjedništvo ispitalo i odobrilo ponovno dodjeljivanje predmeta drugom žalbenom vijeću, s obzirom na to da na svojem sastanku od 23. travnja 2018. nije iznijelo nikakve primjedbe protiv tog ponovnog dodjeljivanja, što je spomenulo u izvješću koje, na temelju odluke predsjednika žalbenih vijeća koja se primjenjuje od 1. listopada 2017., mora odobriti navedeni predsjednik i predstaviti ga predsjedništvu kako bi ga obavijestio o predmetima koji su bili poništeni u određenom razdoblju te mu omogućio da u vezi s njihovim ponovnim dodjeljivanjem iznese eventualne primjedbe.

36 Te tvrdnje treba odbaciti. Naime, sama činjenica da je predsjedništvo bilo obaviješteno o odluci o ponovnom dodjeljivanju koju je donijelo nenadležno tijelo, odnosno tijelo različito od njega samoga, te da nije iznijelo nikakve primjedbe na tu odluku nije mogla značiti da bi se ono trebalo smatrati autorom te odluke i da je stoga nezakonitost utvrđena u točki 34. ove presude otklonjena. U tom kontekstu, treba napomenuti da EUIPO nije iznio nijednu regulatornu odredbu koja bi mogla dovesti do drukčijeg zaključka.

37 Također treba odbiti EUIPO-ov argument koji je podržao intervenijent na raspravi, a prema kojem bi rezultat bio isti da se u ovom slučaju primijenio članak 1.d Uredbe br. 216/96, kako je izmijenjen, jer bi predmet također bio ponovno dodijeljen jednom od žalbenih vijeća radi njegova preispitivanja i prema kojem tužitelj ne objašnjava zašto bi mu primjena članka 35. stavka 4. Delegirane uredbe 2017/1430 umjesto ranije navedene odredbe uzrokovala bilo kakvu štetu.

38 Točno je da iz sudske prakse proizlazi da postupovna nepravilnost dovodi do potpunog ili djelomičnog poništenja odluke samo ako se dokaže da je pobijana odluka mogla imati drukčiji sadržaj da ta nepravilnost nije počinjena (vidjeti presudu od 1. veljače 2018., Philip Morris Brands/EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel), T-105/16, EU:T:2018:51, t. 78. i navedenu sudsku praksu).

39 U ovom slučaju međutim, mora se utvrditi da je EUIPO-ov argument koji se odnosi na učinak povrede članka 1.d Uredbe br. 216/96, kako je izmijenjena, na sadržaj pobijane odluke posve spekulativan. Točno je da bi na temelju te odredbe predsjedništvo moglo ponovno dodijeliti predmet žalbenom vijeću kako bi o njemu ponovno odlučilo. Također je točno da je moglo izabrati drugo žalbeno vijeće. Međutim, također je moglo ponovno dodijeliti predmet nekom drugom žalbenom vijeću, uključujući ono koje je donijelo odluku koju je poništio Opći sud, a da ono, u tom posljednjem slučaju, u suprotnosti s onim što proizlazi iz članka 35. stavka 4. Delegirane uredbe 2017/1430, ne bi moralo biti sastavljeno na način da ne uključuje članove koji su donijeli tu odluku. Budući da je izbor i sastav žalbenog vijeća faza koja prethodi donošenju odluke i ima presudan utjecaj na njezin sadržaj, nije moguće ni potvrditi ni osporiti da bi, upućivanjem predmeta nekom drugom žalbenom vijeću, odluka koju navedeno žalbeno vijeće treba donijeti bila drukčija (vidjeti u tom smislu presudu od 3. srpnja 2013., Cytochroma Development/OHIM – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN), T-106/12, neobjavljena, EU:T:2013:340, t. 31.).

40 Naposljetku, EUIPO se uzalud poziva na činjenicu da tužitelj pred drugim žalbenim vijećem nije postavio pitanje ponovnog dodjeljivanja predmeta na temelju pogrešne pravne osnove, iako je dopisom tajništva žalbenih vijeća od 24. siječnja 2018., odnosno gotovo sedam mjeseci prije donošenja pobijane odluke, bio obaviješten o upućivanju navedenog predmeta spomenutom žalbenom vijeću na temelju članka 35. stavka 4. Delegirane uredbe 2017/1430. Naime, taj dopis bio je tek informativno pismo u kojem nije bilo poziva za podnošenje mogućih komentara.

41 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da prvi dio prvog tužbenog razloga glavne tužbe treba prihvatiti i poništiti pobijanu odluku u cijelosti a da pritom nije potrebno ispitivati drugi dio tog razloga ni drugi tužbeni razlog. Budući da je protutužba kojom se traži djelomično poništenje pobijane odluke zbog tog poništenja postala bespredmetna, postupak po protutužbi se obustavlja.

Troškovi

42 U skladu s odredbama članka 134. stavka 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Usto, prema članku 137. Poslovnika, u slučaju obustave postupka, Opći sud o troškovima odlučuje po slobodnoj ocjeni.

43 U ovom slučaju, u pogledu glavne tužbe, budući da EUIPO i intervenijent nisu uspjeli u ovom postupku, valja im naložiti da snose vlastite troškove i tužiteljeve troškove, sukladno njegovu zahtjevu. U tom pogledu, EUIPO i intervenijent snosit će svaki polovinu tužiteljevih troškova.

44 U pogledu protutužbe, budući da je zbog osnovanosti glavne tužbe postala bespredmetna, EUIPO-u i intervenijentu valja naložiti da snose vlastite troškove kao i, svaki od njih, polovicu tužiteljevih troškova.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (treće vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se odluka drugog žalbenog vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) od 22. kolovoza 2018. (predmet R 178/2018-2).**

2. **Obustavlja se postupak po protutužbi.**

3. **EUIPO i društvo Basic AG Lebensmittelhandel snosit će vlastite troškove kao i, svaki od njih, polovicu troškova društva Repsol, SA.**

Collins Kreuschitz De Baere

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 9. prosinca 2020.

Potpisi